

Günahın Dünyaya Girişi

Kutsal Kitap “Tanrı ... yarattı” diyerek başlıyor. Tanrı iyi olduğu için, bu yaratılış iyi ve güzel bir şekilde yaratıldı. Bu yüzden yaratılış öyküsünü okurken “iyi olduğunu gördü” diyen bir nakarat karşımıza çıkmaktadır (Yaratılış 1:4, 10, 12, 17, 21, 25). Ve insanın yaratılması ile bu yaratılış tamamlanıyor. Bundan sonra Tanrı sadece “iyi oldu” demiyor; “çok iyi oldu” diyor (Yaratılış 1:31).

Açıkça görüyoruz ki, başlangıçta her şey iyi ve mükemmeldi. Yaratılışın bir sıra düzeni içinde, Tanrı nasıl buyurduysa öyle olduğunu görüyoruz (Yaratılış 1:1-25 —Tanrı buyurdu ve oldu). Ancak insanın yaratılışına geldiğimizde, başlangıçtan beri devam eden yaratma düzeni sanki aniden duruyor. Yani olağan yaratılış düzenine göre “Tanrı insan olsun diye buyurdu ve öyle oldu” demiyor.

Yaratılış 1:26 Tanrı, “İnsanı **kendi suretimizde**, kendimize benzer yaratalım” dedi, “Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.”

Konu insanın yaratılışı olduğunda, sanki bir an için Tanrı duruyor. “İnsanı **kendi suretimizde**, kendimize benzer yaratalım” diyor. Kutsal Üçlübir Tanrı kendi içinde söyleşip kararlaştırıyor; insanın yaratılışına, diğer yaratılmış şeylerden daha farklı bir yaklaşım görüyoruz.

Daha önce yaratılmış olan hiçbir şey için Tanrı “**kendi suretimizde**” ifadesini kullanmamıştı. Çünkü insan diğer yaratılmışlardan daha özel bir amaç için yaratılıyor. Ayet “*insan yeryüzünün tümüne egemen olsun*” diyor. Tanrı benzeyişinde yaratılmak, insanı “*Tanrı gibi*” bir model olmakla sorumlu kılıyor (Mezmun 8:5 krş. 82:6).

İnsanın diğer yaratılmış şeylerden bu ayrıcalığını anladığımızda, ilk günah ile meydana gelen düşüşün sonuçlarını daha iyi bir şekilde anlayabiliriz.

Adem ve Havva birbirleriyle ve Tanrı ile uyum içinde yaşarken bir gün yılan kadına, “*Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?*” diye soruyor (Yaratılış 3:1). Bu şekilde bir şüphe meydana getirdiği gibi, Havva'nın kafasında “*acaba bu ağaçtan yemek nasıl bir şey olmalı?*” şeklinde bir merak uyandırmış olmalıdır.

Yaratılış 3:2 Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, 3 "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

Havva'nın cevabında bir doğru bir de yanlış görüyoruz. Tanrı "ağacın meyvesini yemeyin" dedi ama "ona dokunmayın" demedi.

Yılan bu zayıf durumdan faydalanmak için hemen Tanrı'yı yalanlıyor:

Yaratılış 3:4 Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi,

Sonra yılan gerçeği çarpıtarak konuşmaya şöyle devam ediyor:

Yaratılış 3:5 "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde *gözleriniz açılacak*, iyile kötüyü bilerek *Tanrı gibi olacaksınız.*"

Yılan "gözleriniz açılacak" derken bir anlamda doğru söylüyor; ama diğer yandan insan zaten 'Tanrı gibi' yaratılmıştı.

Yaratılış 3:6 Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.¹

Böylece Havva *gözün tutkularına* (I.Yuhanna 2:16) yenik düşüyor. Havva Tanrı'nın *gizli olan bilgeliğine* ulaşmak istiyor (Yasanın Tekrarı 29:29).² Havva Tanrı'nın kendi açıkladıklarıyla mutlu olmayı istemek yerine, Tanrılıktaki her şeyi bilmek istiyor. Ancak insan her şeyi bilseydi, kendisi Tanrı olacaktı. Bu durumda insan Tanrı'daki yüceliğe kendisi göz dikmiş oluyor. Eğer insan Tanrı'nın gizlide olan iradesini bilseydi, Tanrı'ya ihtiyacı olan bir varlık olmak yerine, "kendi hayatının rabbi" olacaktı. Tanrı'nın Yasası altında yaşamak yerine, insan kendi canının istediği yolda yaşayacaktı. Açıkçası her şeye mutlak hükmeden Tanrı'nın dünyasında, insan asla böyle bir duruma gelemezdi. Bütün bu olaylar sırasında Adem karısının yanında olayları izlediği için, bu bilgeliği Adem de istemiştir.

Tanrı her şeyi tam iyi yaratmıştı. Tanrı insanı kendi suretinde yarattığında, insanın yeryüzünü doldurması ve yeryüzünü denetimi altına alması; insanın yaratılışa hükmederek yaşaması için onu gerekli olan bilgelikle de donatmıştı.

Tanrı insana zaten iyi olanı bildirmişti: yasak olandan yemeyeceksin. Bu durumda Tanrı insana kötü olanı da bildirmiş oldu: yasak olandan yemek kötüdür. İnsana böyle bir bilgelik verilmişti. Yasak olan ağaçtan yememek Tanrı'ya itaat etmek, Tanrı'ya

¹ Birçokları için korkunç ya da kötü görünmeyen bu eylemin, bütün beşeriyet üzerine ne kadar büyük bir yıkım getirdiğine dikkat edin.

² Tanrı'nın açıklanmış olan iradesi, insana bildirdikleridir (II.Timoteos 3:16). Ama Tanrı'nın insana açıklamadığı bir de gizli iradesi vardır (Elçilerin İşleri 1:7, Romalılar 11:33-34): *Eyüp* 11:7 Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? 8 Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin? Ölüler diyarından derindir, nasıl anlayabilirsin?

Rablik hakkını tanımak oluyordu; insan bu şekilde Tanrı'ya tapınmış oluyordu. Böylece ilk ailemizin itaatsizliği nedeniyle dünyaya günah girdi (Romalılar 5:12; 5:18 "tek bir suçun bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi").

Günahın dünyaya girişinin ardından ilk göze çarpan şey utanç, saklanma ve korku oluyor:

Yaratılış 3:7 İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

8 Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.

Daha önce Tanrı ile sohbet eden insan; ilk günahattan sonra Tanrı'nın sesini duyduğunda korkuyor, saklanmak istiyor. Bu tepkisi, suç işlemiş bir kimsenin bir yargıç karşısında hissettiği şeyi açıklıyor. Sevgi ve diyalog ilişkisi içinde tanıdığı Tanrı'yı, daha önce bilmediği bir yönü ile görüyor: yargı... adil yargıç... Daha önce çıplaklık nedir bilmeyen Adem ve Havva günahattan sonra kendi bedenlerinden ve birbirlerinden utanıyorlar. Tanrı olan her şeyi gördüğüne ve bildiğine rağmen, Adem'e "neredesin?" diye sesleniyor.

Yaratılış 3:9 RAB Tanrı Adem'e, "Neredesin?" diye seslendi.

10 Adem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi.

11 RAB Tanrı, "Çıplak olduğumu sana kim söyledi?" diye sordu, "Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?"

Bu soru, Adem'in yaptığı şeyle yüzleşmesi için gerekiyordu.³ Adem Tanrı'nın isteği olan yoldan çıkmıştı. Adem bir anlamda utancı, korkusu ve saklanması ile kötü bir duruma düştüğünü görmüş oluyordu. Ancak Tanrı'nın bu "neredesin?" şeklindeki sorusuna verdiği cevaptan, Adem'in sorumluluklarından kaçtığını görüyoruz:

Yaratılış 3:12 Adem, "Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı.

Adem burada Havva'yı ve Tanrı'yı suçluyor. Adem'in cevabı "Senin bana verdiğin kadın bunu yaptı; kadını bana vermeseydin böyle olmazdı" iması içeriyor. Burada açıkça görülen şudur: günahın girişi ile birlikte Tanrı ve insan arasındaki ilişki bozuluyor. İnsanın Tanrı ile olan ilişkisinin bozulmasının bir sonucu olarak da insanın insanla olan ilişkisi bozulmaktadır. Daha önce Tanrı'nın kendisine armağanı olan kadını görünce sevinen Adem (2:22-23), günaha düşünce kendinde bir suç görmüyor

³ Önce Adem yaratıldığı için (I.Timoteos 2:13), Havva'nın önce aldatılmasına rağmen Tanrı bu suçtan Adem'i sorumlu tutmaktadır. Bu yüzden Tanrı "neredesin?" sorusunu Adem'e sormuştur. Bu yüzden Yeni Antlaşma ilk günahattan bahsederken "Adem'in suçu" ifadesini kullanır (Romalılar 5:14-15).

ve suçu başkasına (kadına) ve Tanrı'ya atıyor. Ancak Adem kendi suçluluğunu kabullenmek istemiyor.

Havva ayartıya düşüp günah işlediğinde, Adem çok uzakta değildi. Çünkü 3:6 ayeti, Havva'nın yasak meyveyi yedikten sonra "yanındaki kocasına verdi, o da yedi" ifadesini kullanmaktadır. Görüldüğü üzere Adem'in, karısını düşüştan koruması gerekirken, Adem olanları seyretmekle yetinmiştir.

Adem kendisi ve karısı için af dileyeceğine, suçu kabul etmek istemiyor. Karısına "yasak, yemeyeceğiz" demek yerine o da yasak meyveyi alıp yiyor.

Günahın dünyaya girişi ile birlikte Tanrı hemen günahı yargılıyor. Dünyaya acı çekmek ve ağrı duymak gibi sıkıntılar giriyor:

Yaratılış 3:16 RAB Tanrı kadına, "Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim" dedi, "ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek."

Günah öyle radikal bir sorun ki, toprak da lanetleniyor:

Yaratılış 3:17 RAB Tanrı Adem'e, "Karının sözünü dinlediğin ve sana, Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. 18 Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. 19 Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin."

Daha önce rahatça yemek yemek mümkünken, günahın girişi ile birlikte insanın ekmek bulması zahmete dönüşüyor. Daha önce yaratılış insanın yetkisi altında olduğundan, insan yaratılışa hükmederek, yaratılışın armağanlarının tadını çıkararak yaşarken; günahın girişi ile birlikte toprak diken ve çalı bitirmeye başlıyor; böylece insanın ekmek yemesi için daha ağır bir bedel ödemesi gerekiyor.

Diğer yandan günaha rağmen Tanrı "neredesin?" diye Adem ve Havva ile konuştuğuna göre, Tanrı halen insana lütuf göstermiş oluyor. Çünkü Tanrı olan biten hakkında yılanı hiçbir şey sormuyor; fakat yılanı doğrudan yargısını açıklıyor (Yaratılış 3:14-15).

Günah, insanın kendisinin düzeltemeyeceği kadar kökten bir sorun olduğu için, bir kurtarıcının gelmesi gerekiyordu. Bu yüzden ilk günah ile gelen düşüş ardından yılanın yargısı açıklanırken, yılanın başını ezecek olan Kurtarıcı da müjdelendi:

Yaratılış 3:15 Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu Birbirinize düşman edeceğim. Onun (kadının) soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."

2:17 ayetinin *"iyiyle kötüyü bilme ağacından yediğin gün kesinlikle ölürsün"* diyen uyarısını hatırlarsak; günahın ardından insan hemen ölseydi, bu, kesinlikle adil bir karar olurdu. Ancak Tanrı bir Kurtarıcı vaat ederek lütuf dolu olduğunu göstermiş oldu. Böylece Adem karısına Havva adını veriyor. Havva *"yaşam veren"* anlamına geliyor.

Yaratılış 3:20 Adem karısına Havva adını verdi. Çünkü o bütün insanların annesiydi.

Bu vaat edilen Kurtarıcı olağan bir yoldan değil de, mucizevi bir şekilde kadından doğacağı için, Kurtarıcı Müjdesi *'adamin soyu'* değil de *'kadının soyu'* şeklinde ifade edilmiştir (Yeşaya 7:14, Mika 5:2-3):

Luka 1:31 Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın.
32 O büyük olacak, kendisine 'Yüceler Yücesi'nin Oğlu' denecek. Rab Tanrı O'na, atası Davut'un tahtını verecek.
33 O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir."

Böylece hem Vaftizci Yahya hem de Mesih İsa, sözde dindar olup da Tanrı'nın iradesine karşı duran kimseleri *"yılan"* olarak nitelendirmiştir (Matta 3:7; 12:34; 23:33 krş. Romalılar 3:10-18):

Yuhanna 8:44 Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır.

Eski Ahit ile Yeni Ahit (antlaşmalar) arasındaki süreklilik gereği, buradaki *"yılan"* benzetmesi, aynı zamanda Kurtarıcı ve Şeytan arasında düşmanlık olacağına dikkat çeken Yaratılış 3:15 ayeti ile aynı paralelliktedir. Bu savaş

aynı zamanda Tanrı'nın ev halkı ve yılanın soyu arasında da görülmektedir (Vahiy 2:10; 12:9-11). Bu yüzden Pavlus ve Yuhanna Kıbrıs'tayken, Vali Sergius'u Mesih'e iman etmekten caydırmaya çalışan büyücü Elimas'a "*İblis'in oğlu*" diyerek seslenmiştir (Elçilerin İşleri 13:9-12 *krş.* Romalılar 16:20).

Adem ve Havva'nın öyküsüne tekrar dönersek, onların günah ve utanç içinde, korkuyla Tanrı'dan saklanıp kendi kendilerini örtmeye çalışmaları Tanrı'yı hoşnut etmediği için, Tanrı deriden bir kaftan ile onları örttü (3:21). Deri kaftan, öncelikle bir kurban çağrıştırmaktadır; ve kurban da kan ve ölümü çağrıştırmaktadır.

Açıktır ki, Yaratılış 3:15 ayetinde Tanrı sadece yılanın yenilgisini ve Mesih'in zaferini müjdelememiştir. Aynı zamanda bu ayette kadın soyundan gelecek olan bu eşsiz Kurtarıcı'nın, bir kurban misali, kanı aracılığı ile insanı kurtaracağı müjdelenmiştir. Bu yüzden Vaftizci Yahya'nın Mesih hakkındaki tanıklığı "*dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu*" şeklindedir (Yuhanna 1:29, *krş.* Efesliler 5:2 *krş.* (Yaratılış 22:6-8) I.Petrus 1:18-19, Vahiy 5:8-10):

Matta 20:28 Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fide olarak vermeye geldi (*krş.* Mezmur 49:7, Yuhanna 10:14-15).

İbraniler 9: ²⁷Ve insanlara bir defa ölmek ve ondan sonra yargılanmak kararlaştırılmış olduğu gibi,

²⁸Böylece Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez sunulmuş olup ikinci kez, **günah sunusu** olmaksızın, kurtuluş için kendisini bekleyenlere görünecektir.

Matta 26:28 Çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.

Tanrı'nın Adem ile yaptığı antlaşma, yaşam buyruğu ve ölüm tehdidi içermektedir: "*Yasak olandan yeme ve yaşa; yasak olandan yersen kesinlikle öleceksin.*" Adem insanlığın başı olduğundan, bu antlaşma bütün Adem soyunu kapsamaktadır (Romalılar 5:14-15). Yani bütün insanlık Adem'de düştü. Benzer şekilde Mesih, yenilenmiş insanlığın başı olarak, kendisine iman ile yeniden doğuşu alan kimseler için kurtuluşu sağladı (Yuhanna 3:16, I.Yuhanna 4:10, Romalılar 5:17-19; 6:23):

Romalılar 5:21 Öyle ki, günah nasıl ölüm yoluyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın lütfu da Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam vermek üzere doğrulukla egemenlik sürsün.

I.Korintliler 15:21 Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, **ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir.**

22 Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak.

İlk Adem bahçede kendi iradesinin peşinden gitti ve Tanrı'nın iradesine karşı geldi, **günah işledi. Son Adem (Mesih),** ilk Adem'in miras bıraktığı dünyaya geldi, **bahçede Baba Tanrı'nın iradesine itaat etti:**

Matta 26:39... "Baba, mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun."

Ancak Mesih'in kurtarıcılığı sadece insanı kapsamıyor. İlk günah ile birlikte toprak da lanetleniyor:

Yaratılış 3:17 RAB Tanrı Adem'e, "Karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için **toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi...**

Bu yüzden bu yaratılışın da kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Çünkü bu yaratılış Tanrı'nın eseridir, bu yaratılış iyidir çünkü Tanrı onu yarattı; bu yüzden Tanrı bu yaratılışı kurtarmak istiyor; çünkü Tanrı bu yaratılışı seviyor; çünkü Tanrı her şeyi sevdiği için yarattı:

Romalılar 8:19 **Yaratılış,** Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle **bekliyor.**

20-21 Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü **yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp** Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı.

22 **Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz.**

Yaratılış Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını özlemle bekliyor. Ve Mesih'in gelişi ile birlikte yenilenmiş bir şekilde yeni bir yaşama (sonsuz yaşama) başlayacak olan Tanrı halkı, bu yaratılışın yenilendiğini görecektir. Şu anki düşmüş olan yaratılış bu yüzden doğum ağrısı çekiyor.

Böylece Mesih'in gelişi ile birlikte O'nun yüce görkemi önünde yaratılışın titreyip sarsıldığını görüyoruz (İbraniler 12:25-27). Yani Mesih'in getireceği yeni yaratılış bu şimdiki eskimiş olan yaratılışı bir doğum sancısı sarsılması gibi titreterek gelecektir.

Bu yüzden Vahiy Kitabında karşımıza çıkan Yeni Yeruşalim (21:1-4 krş. 21:5), Mesih'in bütün yaratılışı yenilemesiyle belli oluyor: "*Her şeyi yeniliyorum*" diyor (Vahiy 21:5, Matta 19:28-29).

Kutsal Kitap yaratılış öyküsü ile başlıyor (Yaratılış 1:1) ve Mesih'in ikinci gelişi ile birlikte yenilenmiş bir yaratılış ile tamamlanıyor (Vahiy 21:5).

